

Perfils Sindicals

Contradiccions a l'entorn de la guerra

Hi ha homes que per una feblesa de llurs conviccions idealògiques, feblesa que és disfressada per excessives preocupacions de la situació política internacional, parlen tot sovint del mal que ens fem, a dins a casa nostra i a l'estranger, al donar a entendre els nostres propòsits de portar endavant, fins allà on es pugui, la revolució dels sistemes socials. Les raons per a frenar els avanços socials esgrimides, per aquests homes són ben simples. Són aquelles raons que us recordaran que tot avanç social és mal vist als medis polítics internacionals i que per la qual cosa, es d'aconsellar, allò que, amb frases una mica inflades, certa personalitat influent dins de les esferes enlairades de la República, digué, parlant de les dificultats que troba a l'exterior la nostra causa: «Tardía fué la constitución del Gobierno del Frente Popular en septiembre del 36, y tardía puede ser, ahora, la renunciación solemne y unánime de ciertos delirios». Ja sabem que tot avanç social ha de topiar amb la resistència internacional; sabem que cal ésser transigents per tal de captar-se unes simpaties i uns ajuts morals i materials a la nostra lluita, entre les zones d'opinió de l'exterior, però una cosa és transigir i una altra cosa és renunciar. Transigir, dins d'un punt qualsevol, vol dir que hom manté, a pesar de tot, l'honor i la dignitat. Renunciar, vol dir que hom s'abandona a la fatalitat dels fets sense cap classe de resistència, evidenciant una feblesa deshonrosa i indigne.

La nostra lluita, principalment, és d'independència nacional. És una bandera de lluita aquesta acceptada per tots els sectors polítics i socials de la zona lleial, però tal vegada a força de parlar d'independència nacional se'ns ha creat una confusió al nostre cervell que se'ns fa difícil de determinar allà on comença i on acaba la independència d'un país.

Un poble independent, en bona lògica, davant d'un problema que afecta a interessos propis i a interessos estranys, pot, si escau, transigir, però no renunciar; si és que veritablement vol viure amb perfecta independència nacional. La renunciació sols pot tenir una explicació quan allò que hom ha de renunciar és una cosa que ens haviem apropiat indegudament. S'ha de renunciar sempre que hom està en contradicció amb la recta interpretació del Dret.

«Tardía puede ser ahora la renunciación solemne y unánime de ciertos delirios». Quins deliris? Es refereixen aquestes paraules a l'avanç social que s'ha experimentat al nostre país d'ençà de l'inici de la guerra? Possiblement. I ací està la contradicció flagrant que incorrem tot sovint, en la nostra vacil·lant interpretació dels principis bàsics de llibertat i independència. Volem ésser lliures! Volem ésser independents dins d'una pàtria lliure! I si és així, que és allò que s'ha de renunciar? El progrés que els sistemes socials han aconseguit dins de la República, amb majors proporcions, d'ençà del 19 de Juliol del 36? Renunciar tot volent ésser homes d'una pàtria independent, s'incorre en una confusionària contradicció. La renunciació sols podríem fer-la amb dignitat si allò que haguessim de renunciar fos una cosa que el Dret no ens otorgués cap facultat per a posseir-la. Tenim dret o no tenim dret de tirar endavant la implantació dels sistemes socials? Hi ha cap Dret Internacional que possi límits a aquest desig de les masses obreres de tot el món, d'ésser homes igualitaris dins d'una pàtria independent? Com a obrers i com a ciutadans d'una pàtria agredida, la nostra actitud, el nostre interès de mantenir-nos a un pla decisiu d'eman-

cipació social com a homes i d'emancipació política nacional com a ciutadants, és a totes llums justificable la nostra posició. Amb els diners de l'alta banca i de la gran indústria s'han prostituit i s'han frustrat tots els intents de progrés social a Espanya; pot tolerar-se en l'esdevenidor? L'Església amb les seves intromissions al camp polític amb marcada tendència cap a les classes privilegiades, en oblit que el seu poder no és d'aquell món, pot tolerar-se en el futur? El militarisme espanyolista que no ha fet més que portar desastres i cometre traicions a la pàtria; pot tolerar el poble espanyol, la seva supervivència? El mal que han fet l'alta banca, l'església i el militarisme a Espanya, justifica, amb escreix, la revolució de certes qüestions socials. Que això no plau a Londres i París!... Bé; però, nosaltres no podem pactar sobre la base de la subsistència dels qui han comès tants crims i tantes traicions. Lluitem per la independència nacional, perquè, exèrcits estrangers han posat el peu a la nostra terra, però a la vegada tot el que defensam contra les armes italianes i alemanyes no estem disposats a lliurar-ho placidament a les mans dels polítics de França i d'Anglaterra. Això fóra una independència a mitjes que nosaltres no acceptarem mai.

Febre de treball individualista

La crisi de treball que existia al venir la guerra, que han provocat els traidors feixistes, a Espanya i amb ella, la indefugible revolució social, revolució de rèplica a l'alta banca, el gran comerç, clericalisme trabucaire, el militarisme fatxendós, plaga de la nostra pàtria facilità els tràmits i aviat els obrers es convenceren de que calia orientar el treball vers altres camins, els quals, significuessin l'emancipació permanent i progressiva de llur esforç productiu. Les col·lectivitats industrials, comercials i camperols neixen en abundor. Elles han constituït el signe evident de l'esperit revolucionari del poble treballador. Aquell afany de col·lectivitzar les indústries, els comerços, propietats agràries... hauria constituït la mort total del capitalisme si haguessim sabut dominar l'obsessió de guanys de diner en benefici de la conquesta revolucionària, que inegablement, constitueix la implantació de les col·lectivitats obreres.

El capitalisme recorregué, immediatament, a una arma molt perillosa per a aturar els avanços socials que portava a terme el poble productor; a la inflació monetària. És perillosa per al capitalisme mateix perquè, a mesura que augmenten els preus, fenomen propi de la inflació per haver-hi excés de signes monetaris en circulació, malversant, dilapida l'estalvi fruit aquest, generalment, dels més nobles esforços. El capitalisme sacrifica sense contemplacions la única cosa que té un valor digne de respectar-se com és l'estalvi, que en la major part prové de la classe mitjana cap avall. Estalvi fruit del sacrifici i de la renunciació, en previsió de necessitats imperioses i ineludibles, com enfermetats, períodes de manca de treball... A

mesura que han crescut els preus, aquelles mil pessetes estalviades, posem per exemple, llur valor ha anat disminuint progressivament. Mil pessetes que en temps normal, en temps d'abans de la guerra, per a una casa de cinc familiars representava un valor per a poder viure sense treballar per un període de vuit mesos, ara, amb prou feines si n'hi ha per un parell. L'estalvi amb la inflació ha estat destruït.

Per què el capitalisme, amb la inflació monetària, ha originat la destrucció de l'estalvi? Per a la vida econòmica nacional solament hi ha dos camins a optar, per al camí de la preponderància de valor del treball o bé continuar amb el sistema capitalista, el qual, dona la preponderància al diner. S'ha optat per al darrer camí, per a la continuació dels sistemes capitalistes. En període normal, quan per a produir, els diners que s'hi destinen a la producció són rescatats amb escreix en la venda d'aquells determinats productes; el capitalisme es va desenvolupant relativament bé d'acord, naturalment, als seus sistemes. Però, en guerra, el capitalisme, quan el que es produeix requereix un diner, un diner que no podrà recuperar-se perquè aquella producció no pot vendre's, ans el contrari es llança—en veritat la producció de projectils, d'armes i màquines de guerra és una producció que no és possible de cobrar-ne factura—aleshores, el capitalisme cau en fallida i sols li resta l'únic camí per a salvar-se d'inclinarse per a la inflació monetària que això significa la destrucció de l'estalvi, consideració aquesta molt poc tinguada en compte pel capitalisme, mentre pugui deixar expedit el camí per a futures realitzacions. Es dirà que la inflació es fa imprescindible, però, no és això, prou just. Podria optar-se—més en una guerra d'un marcat caràcter

revolucionari com la nostra—per l'organització racional del treball, en el qual, les indústries són adaptades a la corresponent Federació produirien els productes que es necessitessin i els obrers cobririen, no amb diner sinó, amb aquells productes que li són imprescindibles per a llur manteniment i familiars, els quals previndrien de la Federació corresponent, per exemple: la Federació Agrícola d'acord a una distribució en la qual foren lliurats els productes als qui acreditessin llur condició de treballadors i no als qui acreditessin detenir molt diner. Amb aquest sistema la inflació és sobrerera. Però, el capitalisme pensa; si un cop mig organitzat, els obrers, aquest sistema de treball el consoliden; és que no haurien perdut més que no pas tot el valor de l'estalvi en conjunt?

A més, la inflació monetària, al servei del capitalisme, és un gran incentiu per a aquells que tenen un sentit capitalista al cos. El fuster, el paleta, el manyar, el ferrer, el flequer... pensen amb els diners que fanen, ara, amb els preus alts, si treballen per a llur compte. Amb quatre dies rics. Això provoca el desinterès i la indiferència per les coses que es relacionen amb el treball; els Sindicats, Col·lectivitats, Cooperatives... La febre és el treball individual. Fer-se rics amb la sang dels qui lluiten als Fronts; especulant criminalment amb les necessitats del poble... I tot plegat per una cosa falsa; per un diner que no té cap valor. Està vist; som uns perfectes imbècils i uns inguaribles somnia truites.

FALK

Esquixos

Si amb pactes i arranjaments convencionals pot acabar-se immediatament la guerra. I no tant solament pot acabar-se ara sinó, que l'hauriem pogut acabar, amb aquets procediments, quinze dies després d'haver començat. I si no és feu llavors, per què fer-ho ara? És que la sang que s'ha vessat en aquests dos anys de guerra no té cap valor que podem renunciar capriciosament d'ella? Demanem la pau; per què? Perquè fa un més, tal vegada dos mesos, mig any que hem començat a patir i sentir els afectes de la guerra? Assabenteu-vos-en! Fa dos anys que dura!

Hem coincidit, en no agradar-nos, amb els qui censuren o bé han censurat fins ara, el procediment denigrant de la politiqueria de Madrid, política d'ofegament de les regions d'acusada perso-

nalitat pròpia. No ens ha plagut mai el tutelatge absorbent de la política de Madrid contra les regions. Però, menys ens plauria que aquest tutelatge provingués de París o de Londres.

Anhelem la pau Mentrestant, un quilo de mongetes 25 pessetes.

Desitgem la pau Mentrestant, no es pot tocar cap peça de roba perquè el preu et crema.

Esperem amb dalit la pau Mentrestant, els queviures, les robes, el calçat... no es poden tocar de cars, encariment portat en la clandestinitat. Anhelem, desitgem, l'esperem la pau! En el fons de certes ànimes que n'hi ha d'hipocresia!

Per fi Anglaterra es disposa a reconeixer l'èxercit d'Etiòpia per la Itàlia feixista, per la retirada de 10.000 voluntaris (?). Itàlia ha obtingut aquest favor Però, que li pot plaure més a Mussolini; el reconeixement de la conquesta africana o bé l'ortogació d'un crèdit d'uns quants milions de lliures esterlines? No n'hi ha per tan, perquè els afins al feixisme toquin les campanes del triomf per haver aconseguit tal deferència per part d'Anglaterra. Per la retirada de 10.000 soldats italians; el reconeixement del dret de l'ocupació d'Abissínia. Per la retirada total de l'exèrcit invasor Itàlia... un crèdit d'uns mil·lions de lliures esterlines. I doncs què es pensaven? A Londres també en saben d'amagar l'ou. Les coses van a pams.

Les democràcies a cada audàcia feixista contesten amb l'increment del rearmament a gran escala. Amb això es creuen que podran evitar la guerra i mantenir la pau perennement, però, no fan més que preparar els elements i potencials per a fer la més sanguinària en l'esdevenidor. Per evitar avui quatre llàgrimes, demà haurà de plorar tota la humitat.

Sigui com sigui que s'acabi la guerra? Nol Nol Les guerres ciutadanes no han d'acabar-se sigui com sigui. S'han d'acabar bé. Almenys la nostra ha d'ésser així. Una pau sigui com sigui podria donar-nos a nosaltres una certa tranquil·litat, però, no fariem altra-cosa que preparar la fosa, la guerra futura que exterminaria nostres fills.

Visat per la Censura

Notas Locales

Han vingut a passar uns dies entre nosaltres i entre llurs familiars, els militars de la nostra organització Pere Tudela i Martí Guardiola havent-se incorporat novament als seus respectius batallons.

Es rumoreja per la nostra vila, de que en certs llocs, hi ha certa classe de queviures amagatzemats i creiem que en aquest cas, lo més pràctic és fer la denúncia corresponent que donarà més bon resultat.

El dimarts prop-passat es celebrà, patrocina per la S. I. A. un festival benèfic a profit de la campanya d'hivern per roba al combatent, i felicitem als companys organitzadors per la mena de festivals que organitza, que sempre procuren i que també esdevé a favor de la cultura.

Han resultat fallides quantes gestions féren les organitzacions que componen el Consell Municipal per a que estigués compost de totes les organitzacions antifeixistes de la nostra vila, cosa que deplorem vivament, car en els presents moments tant difícils és quant s'ha de demostrar el major sacrifici per a la salut del poble perquè ja se sab que a bona mar tothom és bon pescador, i s'ha de provar humanisme en cassos com els presents.

Ha prèss possessió de l'Alcaldia el company Josep Massana, al qual l'hi desitjem un bon encert en el seu començament municipal, ja que es molt difícil en els actuals moments en aital càrrec de tamany responsabilitat.

ARMA DE AVIACIÓN - 3.ª ESCUADRILLA VILAFRANCA

Liquidación del baile efectuado por esta Escuadrilla el día 27 de Septiembre último a beneficio del Hospital Comarcal.

INGRESOS

Entradas, Rifa, Bar y Ramos 7.340'—ptas.

GASTOS

Licores, Músicos, Local y varios 2.311'20 »

Beneficio Líquido 5.028'80 ptes.

Relación de los gastos e ingresos de los festivales organizados por esta escuadrilla a beneficio del Hospital Militar de Villafranca.

INGRESOS

Partido de futbol 1.269'70 ptas.

Representación de «La Mala Ley» 3.652'50 »

Baile 3.093'— »

Total 8.015,20 ptes.

GASTOS

Partido de futbol 224'70 ptas.

Representación de «La Mala Ley» 1.049'50 »

Baile 740'70 »

Total 2.914'90 ptas.

Beneficio líquido 6.000'30 ptas.

Nota importante: En los ingresos que constan en la función teatral estan agregadas 1.372 pesetas, importe de la suscripción abierta por el personal de la Escuadrilla.

Vilafranca 28 de Septiembre de 1938.

V.º B.º El Jefe de la Escuadrilla. — Jaime Buye. Por la Comisión. — Antonio R. Catalá, José Lopez y J. Molina.

Impremta Claret - Vilafranca del Penedès

HOJAS DE AFEITAR

precios sin competencia y de calidad insuperable, elaboradas por personal de reconocida capacidad técnica ofrecen

HIJOS DE ROGELIO ROJO

(Empresa colectivizada)

Suministro solamente al por mayor. Vilafranca del Penedès. Despacho para la venta: Rosellón, 168. Barcelona.

A Z Y M O L

Evita l'agror i que els envasos vinosos es floreixin.

SEPSA

Societat Enològica del Penedès (Empresa col·lectivitzada)

VILAFRANCA

Fábrica de Farines "LA VILAFRANQUINA"

indústria col·lectivitzada

Carrers del Dos de Maig i Manuel Azaña. Tel. 87

AGRICULTORS:

Aproveiteu el temps. Aquesta casa, per la seva gran capacitat de molturació, entrega al dia les partides de blat y ordí.

Cooperativa de Fusters, Ebanistes i Carroners "LA POPULAR"

Exposició i venda de mobles a la Plaça de la Constitució n.º 39.

Subministre directe al públic

SOLIDESA

GARANTIA